Jucăm cu Argentina!

Ei și?...

Sorții cupei mondiale, trași de copilul pe care l-ați văzut eri în «Gazeta Sporturilor» ne-au jucat prima festă. In splendidul «salon d'Horloge» în care mai eri răsunau pașii lui Kellog și Briand, România a fost sorocită să-și măsoare forțele cu reprezentanții Argentinei.

Vestea a căzut ca un trăznet cauterizând în străfulgerarea lui, ultima brumă de încredere, în norocul nostru proverbial. Emoția stârnită a fost mare, incalculabilă. Spectrul sudamericanilor, pe care Grad i-a văzut atât de reușit cu revolverul în mână și roaba de goaluri, a produs suficiente coșmaruri oficialilor noștri, pentru a nu mai vorbi de emoția sportivilor.

Argentina!

Țară de basm și revoluții, football extraordinar, în cadru de război civil, echipa cu opt extreme, jucători cu viteză de bolid, shooteuri formidabili, iată numai puține din atributele cari circulă din gură în gură. Au pornit să ia ființă în șoaptă, încet, încet; au prins forță în vârtejuri de spaimă; au crescut devenind furtună, iar astăzi sunt o adevărată obsesie.

Argentina!

Oficialii și-au făcut cruce, jucătorii au scuipat în sân, ca pentru a alunga pe necuratul, iar sportivii au prins să strâmbe din gură cu un rictus de frică, mai mult sau mai puțin justificat.

Un fapt este sigur: întreaga activitate sportivă este copleșită de această Argentină, pe care sorții ne-au aruncat-o în brațe ca o nenorocire.

Acum când prima impresie a trecut, să stăm și să judecăm lucrurile la rece. Să punem deoparte cele bune și să îngrămădim într'un colț mai obscur cele rele.

Jucăm cu Argentina? Foarte bine! Ei și ce este? O să jucăm!

De ce acest defetism care frânge orice avânt și îngroapă sub dărâmături de speranțe orice posibilitate de succes? De ce să fim niște învinși «a priori» când șansele noastre, dacă nu sunt mari, există totuși.

Când suntem posedați de obsesia Argentinei, uităm că footballul românese a pareurs de mult drumul de afirmare, care nu ne permite să ne considerăm înfrânți dinainte.

Șansele noastre? Minime, dar există. In proporție matematică, am putea spune că la cele 70 la sută ale sudamericanului, avem și noi 30 la sută din sorții de izbândă.

Frica nejustificată de Argentina nu ne poate aduce, în nici un caz, o victorie. Am văzut echipe fără nici o șansă câștigând pentru că au luptat să cucerească această victorie, dar n'am cunoscut cazuri în care formații considerându-se dinainte înfrânte să câștige cu teama stârnită de adversar.

In locul defetismului deprimant al învinsului sigur, nu-i oare mai profitabil optimismul robust și speranța în victorie?

Răspunsul nu ne mai obosim să-l dăm...

Silviu Herescu

caleidoscop

Trenul pleca. Unul câte unul, membrii unei echipe de rugby, își puneau valizele în porte-bagajul compartimentului și treceau la șuete.

Unul dintre ei însă, era mai dornic să aţipească decât să ia parte la glume.

— Pe cuvântul meu, — îi spuse unul — nu ești în formă. Uitați-vă la el, deabia ține ochii deschiși. Și nici măcar nu s'a ostenit să se bărbierească.

— Pardon, replică cel atacat, sunt ras.

— Te-ai ras? Ei bine, data viitoare apropie-te mai mult de brici...

Un match de rugby aprig disputat. Arbitrul se întoarce seara, după match, la o oră cam târzie.

Acasă, obișnuitul interogatoriu al nevestei... și printre altele:

— Cum a decurs matchul?

— Nu a fost rău. Dar sunt extrem de obosit. Iți închipui. Două ore de fugă continuă.

— Cum două ore? Credeam că un match de rugby durează 80 minute...

— Da... durează 80 minute... dar gara este la cel puțin jumătate de oră de teren și... suporteurii ăștia dela rugby sunt extrem de fanatici..

Una scoțiană.

Un jucător de foot-ball din Dundee, având un genunchiu rănit, se hotărî să recurgă la o intervenție chirurgicală.

In ziua stabilită se duce la clinică. In momentul în care se dezbrăca scoase din buzunar portofoliul, cu aerul de a achita chirurgului onorariul. Acesta-i spuse:

— Nu e nevoe să plătești cu anticipație, vom vedea de asta pe urmă..

— Dar nu aveam de gând să plătesc; voiam numai să-mi număr bani înainte de a-mi da cloroformul...

Sportivi!

«Gazeta Sporturilor», încearcă din nou să vină în ajutorul sportului. Ultimile rezultate din Divizia națională au adus surprize și perturbări în clasamente.

Pentru a vă stimula atenția «Gazeta Sporturilor» va începe publicarea unui mare concurs de pronosticuri.

Urmăriți

Condițiunile de participare la acest concurs dotat cu premii în bani, pe care le vom publica în numărul nostru de Duminică.

REPORTAJUL ZILEI

Lucruri folositoare

Cum se selecționează în Anglia

In patria footballului principiul eficacității primează asupra spectaculozității

Alcătuirea echipei naționale engleze nu este opera unui singur om, cum e cazul în alte multe țări; din contră, ea este efectuată de Comitetul internațional de selecție al Federației engleze.

Din când în când, cu ocazia unui mare match, un membru al comitetului este văzut, așezat discret într'un colț al stadionului.

Vine, pentru a supraveghea, unul dintre jucători,

Pe care?

Foarte greu se pot obține lucruri precise din opera oficialului englez.

Comitetul este ajutat de o comisie de selecție din Liga de football. Echipele de Ligă nu joacă decât în compania celor din Liga scoțiană, irlandeză și țărei Galilor. Ele sunt considerate ca oferind o bună ocazie de antrenament pentru tinerele speranțe, întrucât veteranii își au o reputație bine stabilită.

Activitatea comitetului de selecție din Federația engleză este în acelaș timp și ușoară și grea, căci jucătorii buni nu lipsesc. Sunt uneori chiar foarte mulți. Diferența de clasă între jucători este atât de mică, încât este necesară o minuțioasă alegere

CLUBURILE FAC MOFTURI...

Când un jucător a fost chemat să reprezinte Anglia, trebue mai întâi să aibă consimțământul clubului său; or de multe ori clubul nu-i permite.

Punctul de vedere al clubului nu este întotdeauna patriotic. Iată cum justifică clubul refuzul său:

«Federația de foot-ball ne cere să permitem jucătorului «X» să joace contra echipei «Țării Galilor» Sâmbăta viitoare. Or Sâmbătă noi avem match de campionat. Dacă îl dăm pe X... riscăm să pierdem 2 puncte prețioase.

Mai mult chiar X... face să vină public. Dacă el nu joacă rețeta nu atinge nici 30.000 fr.

In fine X... poate fi rănit în cursul matchului internațional și va fi indisponibil mai multe săptămâni».

Clubul nu va refuza să dea jucătorul însă va face federației dificultăți, cerându-i în schimb avantajii.

Rezistența clburilor este necesară căci conducătorii lor sunt onorați când federația apelează la ei pentru a le selecționa unii dintre jucători.

Federația este recunoscătoare și când doui jucători aleși sunt de forțe egale, se dă preferință aceluia al cărui club este mai bine situat în clasament.

Federația suferă mult dep urma publicului, care acordă uneori mai mare interes matchurilor de campionat decât celor internaționale.

Federația engleză mai utilizează încă, vechea sa metodă de selecționare.

Continuile schimbări produse în football au fost sistematic aplicate de comisia de selecție. De exemplu s'a păstrat mult timp tradiția half centrului ofensiv, atunci când această tradiție dispăruse de mult la aproape toate cluburile din Anglia.

Cazul lui Banker, faimosul half centru al clubului Derby County este notoriu.

Selecționarea de dată recentă a lui Young dela Huddersfield Town arată că F. A. ar fi realizat însfârșit «policemanul» — al treilea fundaș, absolut necesar, contra ofensivei moderne de mare alură.

Intr'un cuvânt, Federația engleză a preferat întotdeauna ca echipa națională să fie cât mai eficace

Este îndoelnic dacă s'ar mai putea reuni cinci înaintași formidabili, echipei engleze, ca acum doitrei ani. Brook (Manchester City), Wistwood (Bolton, apoi Brentford) Camsell (Middlesborough), Carter (Sunderland), Matthews (Stope).

Iată cinci magnifici jucători — individuali.

Fiecare dintre ei, este factorul esențial în ofensiva, al clubului său

Acelaș lucru și pentru halfi

Dacă 11 jucători individuali de acest calibru s'ar antrena și-ar juca împreună trei ani, ar putea constitui o magnifică combinație. Insă din nefericire, ei nu joacă împreună decât de două trei ori pe an

In asemenea condițiuni, e de mirare dacă ei câștigă partide internaționale.

culisele

Duminica trecută, la Giulești. Matchul F. C. Rapid — Phoenix. Pe teren, băimărenii domină, făcând un joc care constitue o surpriză plăcută pentru spectatori.

Pe marginea terenului, un important conducător al Rapidului face o mină disperată. Joacă în loc, șterge transpirația care-i inundă fruntea (deși nu e prea cald) și face cu una dintre mâini o operație curioasă. Dă din degete, la aproape un metru depărtare de cap, ca și când ar vrea să scarpine aerul.

Un cunoscut, îl întrerupe.

— Ce faci, domnule?...

— Mă scarpin în cap.

— Păi ce, acolo ți-e capul?...

— Parcă eu mai știu unde mi-e capul?..

*

Povestea este autentică. Ne-a povestit-o un prieten din Ardeal care l-a jurat pe... victoriile Ripensiei că nu este o simplă anecdotă.

Un fost jucător al Chinezului — fost mare internațional și actual funcționar sărac — trăește cu familia, într'o singură cameră. Are soție și doi copii. Georgică de 10 ani, iar Ionel aproape de 3. Din pricina economiilor, fostul internațional timișorean doarme în același pat cu soția și cu cei doi copii.

Intr'o noapte, soția l-a trezit:

— Ce e?

— Scoală

— Dece?

— Cum, dece? E primăvară...

Argumentul era, într'adevăr convingător. Il atenua însă prezența celor doi copii cari nu adormiseră încă.

— Știu că e primăvară. Dar...

— Dar ce?

— N'au adormit copiii...

— Bine. Dar, cum vor adormi, să știi că te scol... Ce naiba: tineri, noapte, primăvară...

— Bine madam!.., a consimțit fostul internațional timișorean, convins mai mult de argumentul cu primăvara, de cât de acela cu tinerețea... și cu noaptea.

Un sfert de oră mai târziu, s'a simțit din nou zguduit. Il scula cel mai mare dintre copii: Georgică.

— Tătucule...

— Ce e măi?... Ce vrei?...

— Haide, că a adormit Ionel...

*

La «Federația română de football» nu mai există decât un singur subiect de discuție: Argentina.

In birouri, pe săli, la secretariat, în... closet, toate discuțiile au aceiaș țintă: footballul argentinian. Se fac pronosticuri, se povestesc anecdote, se dau lămuriri și se desprinde — din tot ceiace se spune — o teamă generală și justificată pentru rezultatul primului match pe care-l va disputa echipa noastră națională în campionatul mondial din acest an.

Cel mai speriat pare d. Luchide, a cărui bună dispoziție a fost sensibil alterată de știrea că primul nostru adversar, la Paris, vor fi argentinienii.

In această privință, declarațiile secretarului general al F. R. F. A.-ului sânt categorice:

— Ne omoară. Argentinienii sânt capabili de orice...

Aseară, d. Luchide a avut o surpriză neplăcută. Tocmai lansase formula sa obișnuită: «Argentinienii sânt capabili de orice...», când a observat că-i lipsește port-feuilles-ul.

— Să știi că ți l-au furat argentinienii..., a intervenit d. Costel Rădulescu.

— De unde știi?

— Păi nu ne spui tu de trei zile că... sânt capabili de orice?...

Castor

Elocvență...

Matchurile de football pentru campionat sunt caracterizate în genere de un joc în care e pusă toată voința, toată ambiția jucătorilor. In special când e vorba de un match decisiv, de care e în funcție o situație preponderendă în clasament, dârzenia jocului atinge paroxismul.

Deaceea, prin diferite metode și sisteme, conducătorii cată a insufla noui doze de entuziasm jucătorilor.

Iată dece, în ajunul unui astfel de match, conducătorul unui club a ținut jucătorilor următoarea tiradă :

— «Băeți, niciodată nu am crezut că e necesar să vă vorbesc înaintea unui match. Am știut că sunteți destul de conștienți ca să nu fie nevoie de vreun stimulent verbal. Ei bine, astăzi, situația e prea importantă ca să nu vă atrag atenția asupra ei. Băeți, de zece ani clubul nostru a cunoscut și victorii și înfrângeri. Dacă victoriile ne-au produs bucurie, înfrângerile le-am primit cu resemnare. Astăzi însă situația e de așa manieră, că întregul nostru eșafodaj, clădit cu atâta trudă timp de zece ani, se va nărui în cazul unei înfrângeri.

Astăzi trebuie să învingem. Dacă părăsim terenul înfrânți, vom fi retrogradați. Iar o retrogradare ar însemna pentru clubul nostru pur și simplu desființarea. Fac apel la simțimintele și dragostea voastră față de club și vă rog să vă comportți în consecință».

Matchul a fost de o violență și de un tempo furibunde. Răniți, pansați, eliminați depe teren, etc. Echipa noastră a smuls însă victoria. Un scor redus — 1—0 — dar o victorie de care atârna soarta clubului.

Seara, la banchet, conducătorul clubului discuta într'un cerc de prieteni:

— Desigur că avem o echipă bună. Dar le-am ținut și eu un discurs, care cred că le-a mărit entuziasmul enorm...

Antrenorul clubului, care era în grup, interveni:

— Discursul dvs. a fost admirabil. Mi-am permis însă să-l completez cu două cuvinte: prima-i dublată.

Care din doi să fi fost oare mai convingător: conducătorul sau antrenorul?

Pe criza asta...

Astyanax

I-au cumpărat părinții un glob pământese și el joacă football cu globul

(Ric et Rac)

Pe chestia echipelor engleze

Acord între Federațiile ungară și austriacă

TRATATIVELE dintre federațiile austriacă și ungară privitoare la matchurile echipelor engleze, n'au avut succes. Astfel Arsenal, care a fost angajat de federația austriacă, nu v juca la Budapesta. In schimb Nolverhampton Wanderers, angajată de către ungurii. nu va vizita Viena.

Sportul în menaj...

— Vezi tu, draga mea, și pe urmă i-a dat, așa, o «stângă» și l-a pus jos...»

(Esquire)

Foiletonul nostru

Ski-uri frânte

VII **de EMIL IENCEK**

Buzele îi erau reci, învinețite. Florin îi turnă în gură o parte din conținutul sticlutei. Femeia se scuturâ și deschise ochii. Vru să vorbească ceva, însă nu reuși să scoată nici un sunet. Buzele înghețate se crispară doar, într'o grimasă urâtă. Florin îi dete din nou din conținutul sticlutei. O încinsese și ochii îi căpătară o erpresie mai vioae, mai omenească. Deschise gura și vorbi încet, întrerupt: ce s'a întâmplat? unde sunt? cine ești d-ta?

— Vă rog să n'aveți nici o teamă, sunteți pe mâini bune, îi vorbi Florin prietenos. Ați căzut, ați avut un accident serios. E cazul să spuneți dvs. ce s'a petrecut, unde vă sunt colegii...

— Colegii... spuse ireal, ca pentru ea, cercând să-și amintească lucrul care s'ar fi întâmplat de mult, într'o altă lume par'că. Dar n'am avut colegi... n'am avut pe nimeni...

— Ați skiat singură așa de departe, într'o regiune atât de puțin umblată? Ați făcut o mare imprudență, vă rog să mă ertați că v'o spun, îi zise Florin în timp ce-i închidea mai bine vestonul lui peste al ei și-i înfășura la gât fularul lui de lână albă.

O ridicase în picioare, rezemând-o de un brad. Ii tinea mâinile într'ale lui. Mâinile îi înghețaseră de tot.

Văzând-o tremurând încă mai mult îi turnă pe gât decât să-i dea să bea, restul de rom. Scoase o batistă ștergându-i depe față sângele care-i cursese abundent din nas, închegându-se.

O lăsă, pentru câteva clipe, rezemată de brad, și se grăbi să caute skiurile. Unul îl găsi frânt, iar celălalt asvârlit la mare distanță. Bețele zăceau și ele, unul aruncat departe, vârât în zăpadă, aproape în întregime, iar altul în apropiere, rupt. Florin reconstiui în gând întâmplarea. Ea coborâse iute. «Trebue să skieze bine devreme ce se aventurase pe aci», constată Florin. Un ciot de pin, invizibil, ascuns în zăpadă și existent acolo, doar din ordinul fatalității, se nimeri în drumul ei. Skiurile se proptiră în el, ea descrise în aer o traectorie, căzu într'o groapă alăturată, pietroasă, mâinile îi rămase ca niște aripi frânte, iar ea cu fața în jos, din nas curgându-i sânge, așa cum o găsise. Dacă, din întâmplare, n'ar fi trecut pe acolo nimeni, și nici el, până la lăsarea nopții, tânăra doamnă ar fi fost sortită morții albe, lente, cotropită de frigul care i s'ar fi infiltrat în carnea ei albă, în oase.

Florin strânse skiurile, bețele și o bucată ca o panglică de lamée de aur, pe care i le aduse. Ea îi mulțumi dând din cap, pe buze apărându-i un zâmbet rebegit. Legă toate skiurile și bețele la un loc, le luă la subțioară și apucând-o pe după mijloc, ajutându-i la mers, o porniră spre Poiană. După amiaza era pe sfârșite. Soarele arunca ultimele scânteeri pe piscurile îndepărtate. Se apropia înserarea și frigul începea să se lase. Mergeau alături, tăcuți. Ea își vârâse nasul în fularul de lână și nu scotea nici un cuvânt. Mersul pe jos, la început greoi, îi făcea acum bine.

Când am ajuns în mijlocul Poienii, vilele și restaurantele erau luminate. Umbre negre se grăbeau spre căldura camerilor: skiorii obosiți....

Poiana e învăluită în noapte. Există doar două nuanțe: alb și negru. Jos, alb, întins, nesfârșit și impresionant. Sus, negru, chinoros. Ziua a sucombat de curând, de curând, gălăgia s'a stins și mai e timp până să se aprindă candelile cerului.

Să tot fie trecut de șase. A fost o zi frumoasă, cu soare, dar nu s'a topit nimic. Doar câteva cetini de brad au plâns promoroaca. Și acum e frig. Și o să fie și mai frig, căci un șuerat subțire, prevestitor de geruială, se înghesuie printre brazi.

In Poiană lumini răslețe: vilele și restaurantele.

La unul din ele animație mare. Podelele ude. Șepci de ski și bluze de balon stau în picioare, lângă mesele ticsite. Gălăgie. La o masă a sosit o oca de țuică fiartă, la altele ceaiuri fumegânde. In răstimpuri năvălesc înăuntru, înzăpeziți, întârziații. Sunt sgribuliți și cursa întreprinsă a depășit cu mult orariul probabil calculat de ei. Primul gând când intră înăuntru e să ceară o băutură. Care, nu importă. Ceai, vin, țuică, indiferent. Frigul a pătruns până în mădulare și în încăperea plină de fum și gălăgie e bine, e foarte bine. Ai crede, venind din geruiala de afară, că nicăeri nu poate fi mai bine ca aci.

Incrucișări de voci, glasuri comandă ceva, câteva îngânări de coruri, veselie generală și vremea se scurge ignorată de acești oameni îmbujorați.

La o masă, într'un colț, retrași, Florin și doamna salvată, complet întremată, beau țuică fiartă, aromată cu scorțișoară și condimentată cu piper. Florin stătea cu spatele spre restul camerii mascând-o complet, cu omoplații lui largi. Ea nici nu putea să vadă dincolo de el, spre mijlocul încăperii.

Florin și doamna s'au încins la vorbă. Sunt îmbujorați și veseli. Ea râde cu o poftă nebună, aproape inconștientă de cele întâmplate. O distrează enorm. Râde tare și cu toată gura, desvăluind o dantură impecabilă, sau aproape impecabilă, dacă alinierea dinților n'ar fi stricată de un dinte rebel, din partea stângă eșind puțin din rândul celorlalți, ca un soldat neatent stricând frontul la o paradă. Dar tocmai rebeliunea acestui dinte îi imprimă o notă și mai simpatică; pe care Florin o sorbea avid, cu ochii verzi, măriți puțin, încântați mult și plini de o nespusă bucurie, că o aude vorbind, râzând, că o vede trăind așa cum, nu sperase s'o vadă atunci când o întâlnise.

(Va urma)